

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa E. Spółki Akcyjnej w W.
przeciwko C. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 1 grudnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 2 marca 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W świetle, zatem tej regulacji, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Sąd Najwyższy na tych jedynie przesłankach może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednocześnie przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie

jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. to jest potrzebę wykładni przepisów wymieniając art. 81 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe oraz wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga od skarżącego określenia nie tylko przepisu, który wymaga wykładni, ale wymaga nadto wskazania na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7). Z oczywistych względów należy wykluczyć kwestię prawną, której wyjaśnienie nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Ponadto skarżący powinien w wyodrębnionym i wyczerpującym wywodzie prawnym wykazać, że w odniesieniu do konkretnego przepisu prawnego brak jednolitej lub utrwalonej judykatury, zwłaszcza judykatury Sądu Najwyższego albo też przyjęta i dominująca wykładnia jest oczywiście błędna lub kontrowersyjna. Uzasadnienie przesłanki potrzeby wykładni tym wymogom nie odpowiada.

Analiza uzasadnienia kolejnej wskazanej przez skarżącego przesłanki, oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, również nie prowadzi do wniosku o jej wystąpieniu. Ta przesłanka występuje wówczas, gdy mamy do czynienia z rudymenarnymi błędami sądu w zakresie stosowania prawa materialnego czy też procesowego, widocznymi od razu, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych badań lub dociekań. Skarżący tego nie wykazał.

W tej sytuacji, na podstawie art. 398⁹ 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.